

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 454/2013-10

II. ÚS 455/2013

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 NcC 190/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5566/2013), sp. zn. 16 NcC 187/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5567/2013), sp. zn. 16 NcC 182/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5568/2013), sp. zn. 16 NcC 180/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5569/2013), sp. zn. 13 NcC 225/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5570/2013), sp. zn. 17 NcC 178/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5571/2013), sp. zn. 17 NcC 176/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5572/2013), sp. zn. 17 NcC 175/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5573/2013), sp. zn. 17 NcC 179/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5574/2013), sp. zn. 17 NcC 184/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5575/2013), sp. zn. 17 NcC 185/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5576/2013), sp. zn. 13 NcC 216/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5579/2013), sp. zn. 15 NcC 222/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5581/2013), sp. zn. 15 NcC 221/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5582/2013), sp. zn. 15 NcC 220/2012 z 9. októbra 2012

(sp. zn. Rvp 5583/2013), sp. zn. 15 NcC 218/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5584/2013), sp. zn. 13 NcC 224/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5587/2013), sp. zn. 13 NcC 222/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5588/2013), sp. zn. 13 NcC 221/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5589/2013), sp. zn. 13 NcC 219/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5590/2012), sp. zn. 13 NcC 218/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5591/2013), sp. zn. 13 NcC 223/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5592/2012), sp. zn. 13 NcC 217/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5593/2012), sp. zn. 16 NcC 222/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5594/2013), sp. zn. 16 NcC 221/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5595/2013), sp. zn. 16 NcC 213/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5596/2013), sp. zn. 16 NcC 211/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5597/2013), sp. zn. 16 NcC 207/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5598/2013), sp. zn. 16 NcC 206/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5599/2013) a sp. zn. 16 NcC 195/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5600/2013) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 5569/2013, sp. zn. Rvp 5573/2013, sp. zn. Rvp 5579/2013, sp. zn. Rvp 5584/2013 a sp. zn. Rvp 5591/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. II. ÚS 454/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. II. ÚS 454/2013 o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

3. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 5566/2013 – sp. zn. Rvp 5568/2013, sp. zn. Rvp 5570/2013 – sp. zn. Rvp 5572/2013, sp. zn. Rvp 5574/2013 – sp. zn. Rvp 5576/2013, sp. zn. Rvp 5581/2013 – sp. zn. Rvp 5583/2013, sp. zn. Rvp 5587/2013 – sp. zn. Rvp 5590/2013 a sp. zn. Rvp 5592/2013 – sp. zn. Rvp 5600/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. II. ÚS 455/2013.

4. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. II. ÚS 455/2013 o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. januára 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) už označenými uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“). Sťažovateľka podaniami doručenými ústavnému súdu 26. februára 2013 svoje sťažnosti argumentačne doplnila.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) žaloby, ktorými sa domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, smerujúce proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Predmetné žaloby boli vedené okresným súdom pod sp. zn. 4 C 222/2012 (sp. zn. Rvp 5566/2013), sp. zn. 3 C 121/2012 (sp. zn. Rvp 5567/2013), sp. zn. 4 C 358/2012 (sp. zn. Rvp 5568/2013), sp. zn. 4 C 359/2012 (sp. zn. Rvp 5569/2013), sp. zn. 3 C 151/2012 (sp. zn. Rvp 5570/2013), sp. zn. 4 C 219/2012 (sp. zn. Rvp 5571/2013), sp. zn. 4 C 332/2012 (sp. zn. Rvp 5572/2013), sp. zn. 4 C 307/2012 (sp. zn. Rvp 5573/2013), sp. zn. 4 C 330/2012 (sp. zn. Rvp 5574/2013), sp. zn. 4 C 354/2012 (sp. zn. Rvp 5575/2013),

sp. zn. 4 C 286/2012 (sp. zn. Rvp 5576/2013), sp. zn. 4 C 231/2012 (sp. zn. Rvp 5579/2013), sp. zn. 3 C 170/2012 (sp. zn. Rvp 5581/2013), sp. zn. 3 C 147/2012 (sp. zn. Rvp 5582/2013), sp. zn. 3 C 139/2012 (sp. zn. Rvp 5583/2013), sp. zn. 4 C 240/2012 (sp. zn. Rvp 5584/2013), sp. zn. 3 C 150/2012 (sp. zn. Rvp 5587/2013), sp. zn. 3 C 171/2012 (sp. zn. Rvp 5588/2013), sp. zn. 4 C 224/2012 (sp. zn. Rvp 5589/2013), sp. zn. 3 C 140/2012 (sp. zn. Rvp 5590/2013), sp. zn. 4 C 232/2012 (sp. zn. Rvp 5591/2013), sp. zn. 3 C 154/2012 (sp. zn. Rvp 5592/2013), sp. zn. 4 C 230/2012 (sp. zn. Rvp 5593/2013), sp. zn. 3 C 156/2012 (sp. zn. Rvp 5594/2013), sp. zn. 4 C 239/2012 (sp. zn. Rvp 5595/2013), sp. zn. 3 C 135/2012 (sp. zn. Rvp 5596/2013), sp. zn. 3 C 165/2012 (sp. zn. Rvp 5597/2013), sp. zn. 3 C 158/2012 (sp. zn. Rvp 5598/2013), sp. zn. 4 C 262/2012 (sp. zn. Rvp 5599/2013) a sp. zn. 6 C 353/2012 (sp. zn. Rvp 5600/2013).

Popisom procesných úkonov vykonaných v troch konaniach pred okresným súdom, v ktorých na základe návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora a dvoch žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo zo strany okresného súdu k oneskorenému rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora a k oneskorenému udeleniu poverení na vykonanie exekúcie, sťažovateľka poukázala na to, že práve nesprávny úradný postup okresného súdu poznačený zbytočnými priet'ahmi bol dôvodom podania jej žalôb o náhradu škody okresnému súdu, ktorý je zároveň podľa zákona súdom príslušným na prerokovanie a rozhodnutie týchto vecí.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala „*už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Brezno sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)*“. V rámci odôvodnenia svojej požiadavky okrem iného poukázala na skutočnosť, že okresný súd, ktorý zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na jej strane, nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady

nemo debet esse iudex in propria causa, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd v sťažovateľkou napádaných uzneseniach sp. zn. 16 NcC 190/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5566/2013), sp. zn. 16 NcC 187/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5567/2013), sp. zn. 16 NcC 182/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5568/2013), sp. zn. 16 NcC 180/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5569/2013), sp. zn. 13 NcC 225/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5570/2013), sp. zn. 17 NcC 178/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5571/2013), sp. zn. 17 NcC 176/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5572/2013), sp. zn. 17 NcC 175/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5573/2013), sp. zn. 17 NcC 179/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5574/2013), sp. zn. 17 NcC 184/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5575/2013), sp. zn. 17 NcC 185/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5576/2013), sp. zn. 13 NcC 216/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5579/2013), sp. zn. 15 NcC 222/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5581/2013), sp. zn. 15 NcC 221/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5582/2013), sp. zn. 15 NcC 220/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5583/2013), sp. zn. 15 NcC 218/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5584/2013), sp. zn. 13 NcC 224/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5587/2013), sp. zn. 13 NcC 222/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5588/2013), sp. zn. 13 NcC 221/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5589/2013), sp. zn. 13 NcC 219/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5590/2012), sp. zn. 13 NcC 218/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5591/2013), sp. zn. 13 NcC 223/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5592/2012), sp. zn. 13 NcC 217/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5593/2012), sp. zn. 16 NcC 222/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5594/2013), sp. zn. 16 NcC 221/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5595/2013), sp. zn. 16 NcC 213/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5596/2013), sp. zn. 16 NcC 211/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5597/2013), sp. zn. 16 NcC 207/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5598/2013), sp. zn. 16 NcC 206/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5599/2013) a sp. zn. 16 NcC 195/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5600/2013) „mal“ rozhodnúť tak, že z prerokovania žalôb sťažovateľky o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučných konaniach je buď vylúčený iba sudca, príp. sú

vylúčení sudcovia okresného súdu, ktorý/ktorí bol/boli zákonnými sudcami v predmetných exekučných konaniach, v ktorých k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť, avšak ostatní sudcovia okresného súdu z prerokovania a rozhodnutia o týchto žalobách sťažovateľky vylúčení neboli.

Napadnuté uznesenia krajského súdu sú podľa sťažovateľky «nesprávne, zakladajúce zásah do jeho základných práv, konkrétne:

- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom».

V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (napr. nález sp. zn. II. ÚS 283/09 z 26. novembra 2009, nález sp. zn. III. ÚS 116/06 z 5. septembra 2006, uznesenie sp. zn. II. ÚS 336/09 z 8. októbra 2009, nález sp. zn. III. ÚS 47/05 z 11. mája 2005, nález sp. zn. II. ÚS 71/97 z 24. novembra 1997, nález sp. zn. I. ÚS 46/05 zo 17. marca 2005, nález sp. zn. IV. ÚS 345/09 z 8. októbra 2009, „rozsudok ECHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, ods. 73, rozsudok ECHR Kyprianou v. Cyprus z 15. decembra 2005“ atď.) a odvolávajúc sa na ňu uviedla, že „trvá na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná. Dôvodnosť námietky porušenia nestrannosti je závažne podporená tiež tým, že:

a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach (ust. § 22 zákona č. 514/2003 Z. z.);

b) vylúčený je sudca aj preto, že získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní (priamo výkonom funkcie sudcu na súde, ktorý škodu spôsobil);

c) do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti (zníženie rozpočtovaných prostriedkov súdu splnením povinnosti úhrady škody sťažovateľovi).“.

V sporoch vedených okresným súdom bude podľa sťažovateľky nevyhnutné „na základe vykonaného dokazovania posúdiť, či a akým spôsobom došlo k uskutočneniu nesprávneho úradného postupu, pričom pri danom právnom stave bude takéto posudzovanie uskutočňovať súd, ktorý nesprávny úradný postup vykonal a spôsobil ním škodu žalobcovi. V tomto prípade preto existuje legitímny dôvod pochybovať o nestrannosti okresného súdu, ako aj nestrannosti sudcov tohto súdu a to najmä preto, že:

a) Žalobca chce, aby v konaní boli vypočutí ako svedkovia sudcovia okresného súdu na ktorom došlo k vykonaniu nesprávneho úradného postupu, a taktiež aby ako svedok vystúpil pred súdom predseda okresného súdu poverený riadením súdu, ako aj podpredseda okresného súdu a to z dôvodu dlhého časového rozsahu zásahu, ktorý pokrýva obdobie, kedy boli do hodnoteného úradného postupu zapájaní všetci zamestnanci súdu. Preto rovnako tak do úvahy prichádzajú ako svedkovia aj vyšší súdny úradníci, či zamestnanci administratívy okresného súdu, ktorý nesprávny úradný postup uskutočnil. V prípade nevyhlúčenia okresného súdu z rozhodovania dôjde k ústavne neakceptovateľnej situácii, kedy budú proti sebe vypovedať sudcovia, ktorí zároveň pojednávajú rovnakú vec a síce sudcovia súdu, ktorý uskutočnil nesprávny úradný postup. V takejto situácii nie je možné rozumne predpokladať, že výpovede budú objektívne pravdivé, pretože sudca bude vypovedať pred kolegom sudcom, ktorý následne bude vypovedať pred ním o tej istej veci. Následné reťazenie výpovedí v sporoch rovnakého druhu na tom istom súde nemôže priniesť zdanie o spravodlivom výkone súdnej moci. Sudcovia a zamestnanci súdu by mali nutne v sporovom konaní v pozícii svedka predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.

b) Na rovnakom mechanizme ako je opísaný pod písm. a) je založené spochybnenie zdania spravodlivosti v prípade výkonu dokazovania listinnými dôkazmi. Ak sudca bude vykonávať dôkaz listinou zo súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia) kolegu a následne tento kolega bude vykonávať dôkaz listinou z jeho súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia), pričom pôjde o spor rovnakého druhu, je zrejmé, že spravodlivé posúdenie

nemožno predpokladať. Nemožno tiež predpokladať spravodlivé zadovažovanie listín zo súdneho oddelenia.

c) Otázky, ktoré by museli v súvislosti s posudzovaním nesprávneho úradného postupu sudcovia, ktorí sú kolegovia na tom istom súde, paralelne riešiť, a spôsob ako by ich riešili, by prejudikoval stanovisko súdu a nenáležite ovplyvňoval vývoj iných sporov rovnakého druhu prebiehajúcich na tom istom súde. V takomto prípade nemožno predpokladať zdanie spravodlivého výkonu súdnej moci. Sudcovia by opäť mali nutne v sporovom konaní predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.

d) Súd musí byť inter alia nezávislý od strán v spore. Ak je súdom Okresný súd Brezno a na strane žalovaného stojí zástupca Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý obhajuje postupy sudcu a zamestnancov Okresného súdu Brezno, aby tak dokázal, že v danej veci nešlo o nesprávny úradný postup Okresného súdu Brezno a škoda nenastala, nemožno hovoriť o tom, že súd je nezávislý od žalovaného ako strany v spore. Navyše ak podľa úpravy regresnej náhrady v zmysle ust. § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. bude Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky tým, kto bude uplatňovať regresnú náhradu voči súdu a následne súd bude povinný uplatňovať regresnú náhradu voči zodpovednej osobe, teda sudcovi. Sudca má záujem na tom, aby žalovaný bol v spore úspešný a aby sa tak predišlo uplatňovaniu regresnej náhrady voči nemu, či jeho kolegom, zamestnancom súdu. Sudcovia by mali nutne v sporovom konaní predsudky vo vzťahu k ich regresnému postihu. Predsudky tohto druhu spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.“.

Podľa sťažovateľky objektívna skutočnosť spočíva v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresného súdu majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnomu záveru ako krajský súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach.

Krajský súd podľa sťažovateľky v napadnutých uzneseniach dostatočne nevyhodnotil dôvody vylúčenia sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania predmetných vecí, ktorými sú:

„a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci, čo vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;

b) nutnosť vylúčenia sudcu ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní;

c) ekonomickú závislosť.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nálež, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými uzneseniami krajského súdu, zruší označené uznesenia krajského súdu, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadostučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či napádanými uzneseniami krajského súdu **(A.)** sp. zn. 16 NcC 180/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5569/2013), sp. zn. 17 NcC 175/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5573/2013), sp. zn. 13 NcC 216/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5579/2013), sp. zn. 15 NcC 218/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5584/2013) a sp. zn. 13 NcC 218/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5591/2013), ako aj sťažovateľkou napádanými „uzneseniami“ (v týchto prípadoch o uznesenia nejde, pozri ďalej, pozn.) krajského súdu **(B.)** sp. zn. 16 NcC 190/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5566/2013), sp. zn. 16 NcC 187/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5567/2013), sp. zn. 16 NcC 182/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5568/2013), sp. zn. 13 NcC 225/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5570/2013), sp. zn. 17 NcC 178/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5571/2013), sp. zn. 17 NcC 176/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5572/2013), sp. zn. 17 NcC 179/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5574/2013), sp. zn. 17 NcC 184/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5575/2013), sp. zn. 17 NcC 185/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5576/2013), sp. zn. 15 NcC 222/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5581/2013), sp. zn. 15 NcC 221/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5582/2013), sp. zn. 15 NcC 220/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5583/2013), sp. zn. 13 NcC 224/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5587/2013), sp. zn. 13 NcC 222/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5588/2013), sp. zn. 13 NcC 221/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5589/2013), sp. zn. 13 NcC 219/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5590/2012), sp. zn. 13 NcC 223/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5592/2012), sp. zn. 13 NcC 217/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5593/2012), sp. zn. 16 NcC 222/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5594/2013), sp. zn. 16 NcC 221/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5595/2013), sp. zn. 16 NcC 213/2012 z 10. októbra 2012

(sp. zn. Rvp 5596/2013), sp. zn. 16 NcC 211/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5597/2013), sp. zn. 16 NcC 207/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5598/2013), sp. zn. 16 NcC 206/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5599/2013) a sp. zn. 16 NcC 195/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5600/2013) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K spojeniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Aj keď zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, tak odvolávajúc sa na ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde, možno aj v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane citované ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5569/2013, sp. zn. Rvp 5573/2013, sp. zn. Rvp 5579/2013, sp. zn. Rvp 5584/2013 a sp. zn. Rvp 5591/2013 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc citované právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného spoločného konania, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

Obdobne s prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5566/2013 – sp. zn. Rvp 5568/2013, sp. zn. Rvp 5570/2013 – sp. zn. Rvp 5572/2013, sp. zn. Rvp 5574/2013 – sp. zn. Rvp 5576/2013, sp. zn. Rvp 5581/2013 – sp. zn. Rvp 5583/2013, sp. zn. Rvp 5587/2013 – sp. zn. Rvp 5590/2013 a sp. zn. Rvp 5592/2013 – sp. zn. Rvp 5600/2013 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc citované právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného spoločného konania, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

A. Sťažovateľka v prvom rade namieta porušenie ňou označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom tým, že krajský súd uzneseniami sp. zn. 16 NcC 180/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5569/2013), sp. zn. 17 NcC 175/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5573/2013), sp. zn. 13 NcC 216/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5579/2013), sp. zn. 15 NcC 218/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5584/2013) a sp. zn. 13 NcC 218/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5591/2013) nevyhovел jej návrhu a z prerokovania ňou podaných žalôb na okresnom súde nevytlúčil všetkých sudcov tohto okresného súdu napriek tomu, že škoda, ktorej náhradu si sťažovateľka na okresnom súde týmito žalobami uplatnila, mala podľa jej tvrdení vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom práve toho okresného súdu, ktorého sudcovia tak v tomto dôsledku nemôžu rozhodovať objektívne a nezaujato.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavno-procesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia

sudcu z jej ďalšieho prerokovania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 až § 16 OSP). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej prerokovaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnenej osoby (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu) a vylúčiť ňou označených sudcov z ďalšieho prerokovania a rozhodovania vecí pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý takýto návrh oprávnenej osoby a rozhodnúť o ňom. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. I. ÚS 9/00, IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (napr. II. ÚS 60/01, II. ÚS 142/02, II. ÚS 263/07, IV. ÚS 115/07). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

Podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecného súdnictva sú závažné procesné pochybenia súdov (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom na podanie odvolania (§ 201 a nasl. OSP), príp. (za splnenia zákonom ustanovených podmienok) aj na podanie dovolania [§ 237 písm. g) OSP (pozri napr. IV. ÚS 26/04, IV. ÚS 201/04)]. Pokiaľ podľa názoru sťažovateľky krajský súd na jej námietky neprihliadal a napadnutými uzneseniami rozhodol zjavne neodôvodnene, potom sa jej sťažnosti podané ústavnému súdu

v tomto štádiu konania javia ako predčasne podané, keďže v ďalšom konaní o merite veci pred okresným súdom môže sťažovateľka postupovať už uvedeným spôsobom a domáhať sa ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu. V tomto prípade teda v predmetných konaniach existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktoré sú povolané na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľky. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997, v ktorom sa inter alia uvádza: „Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) O. s. p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.“ Ústavný súd preto zastáva názor, že v posudzovaných veciach sťažovateľky nemá dostatok právomoci na meritórne preskúmanie jej námietok smerujúcich proti uzneseniam krajského súdu sp. zn. 16 NcC 180/2012 z 10. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5569/2013), sp. zn. 17 NcC 175/2012 z 11. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5573/2013), sp. zn. 13 NcC 216/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5579/2013), sp. zn. 15 NcC 218/2012 z 9. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5584/2013) a sp. zn. 13 NcC 218/2012 z 15. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5591/2013).

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo pred ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosti sťažovateľky pôvodne vedené pod sp. zn. Rvp 5569/2013, sp. zn. Rvp 5573/2013, sp. zn. Rvp 5579/2013, sp. zn. Rvp 5584/2013 a sp. zn. Rvp 5591/2013 už po ich predbežnom prerokovaní odmietol podľa

§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

B. Pokiaľ ide o namietané porušenie sťažovateľkou označených práv v konaniach vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5566/2013 – sp. zn. Rvp 5568/2013, sp. zn. Rvp 5570/2013 – sp. zn. Rvp 5572/2013, sp. zn. Rvp 5574/2013 – sp. zn. Rvp 5576/2013, sp. zn. Rvp 5581/2013 – sp. zn. Rvp 5583/2013, sp. zn. Rvp 5587/2013 – sp. zn. Rvp 5590/2013 a sp. zn. Rvp 5592/2013 – sp. zn. Rvp 5600/2013, ústavný súd konštatuje, že v týchto konaniach sťažovateľka namieta porušenie svojich práv v príčinnej súvislosti s „uzneseniami“ krajského súdu, ktoré v skutočnosti krajským súdom nikdy vydané neboli.

Podľa zistenia ústavného súdu napríklad v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 5566/2013 sťažovateľka namieta porušenie svojich práv v príčinnej súvislosti s uznesením krajského súdu sp. zn. 16 NcC 190/2012 z 10. októbra 2012, ktoré však neexistuje. V skutočnosti krajský súd pripojil vec vedenú pod sp. zn. 16 NcC 190/2012 k veci ním vedenej pod sp. zn. 16 NcC 180/2012 a spojené konanie ďalej viedol pod sp. zn. 16 NcC 180/2012 a v tejto veci napokon aj rozhodol uznesením z 10. októbra 2012.

Podľa zistenia ústavného súdu tak krajský súd uznesením sp. zn. 16 NcC 180/2012 z 10. októbra 2012, o ktorom sa na ústavnom súde vedie konanie pod sp. zn. Rvp 5569/2013 (vyhodnotené už v bode A., pozn.), spojil vo svojom prvom výroku na spoločné konanie konania o námietkach zaujatosti pôvodne ním vedené pod sp. zn. 16 NcC 182/2012 (sp. zn. Rvp 5568/2013), sp. zn. 16 NcC 187/2012 (sp. zn. Rvp 5567/2013), sp. zn. 16 NcC 190/2012 (sp. zn. Rvp 5566/2013), sp. zn. 16 NcC 195/2012 (sp. zn. Rvp 5600/2013), sp. zn. 16 NcC 206/2012 (sp. zn. Rvp 5599/2013), sp. zn. 16 NcC 207/2012 (sp. zn. Rvp 5598/2013), sp. zn. 16 NcC 211/2012 (sp. zn. Rvp 5597/2012), sp. zn. 16 NcC 213/2012 (sp. zn. Rvp 5596/2013), sp. zn. 16 NcC 221/2012 (sp. zn. Rvp 5595/2013) a sp. zn. 16 NcC 222/2012 (sp. zn. Rvp 5594/2013), pričom ďalšími výrokmi tohto uznesenia krajský súd rozhodol o otázke zaujatosti sudcov okresného súdu v týchto veciach.

Obdobne krajský súd uznesením sp. zn. 17 NcC 175/2012 z 11. októbra 2012, o ktorom sa na ústavnom súde vedie konanie pod sp. zn. Rvp 5573/2013 (vyhodnotené už v bode A., pozn.), spojil vo svojom prvom výroku na spoločné konanie konania o námietkach zaujatosti pôvodne ním vedené pod sp. zn. 17 NcC 176/2012 (sp. zn. Rvp 5572/2013), sp. zn. 17 NcC 178/2012 (sp. zn. Rvp 5571/2013), sp. zn. 17 NcC 179/2012 (sp. zn. Rvp 5574/2013), sp. zn. 17 NcC 184/2012 (sp. zn. Rvp 5575/2013) a sp. zn. 17 NcC 185/2012 (sp. zn. Rvp 5576/2013), pričom ďalším výrokom tohto uznesenia krajský súd rozhodol o otázke zaujatosti sudcov okresného súdu v týchto veciach.

Uznesením sp. zn. 13 NcC 216/2012 z 15. októbra 2012, o ktorom sa na ústavnom súde vedie konanie pod sp. zn. Rvp 5579/2013 (vyhodnotené už v bode A., pozn.), spojil krajský súd vo svojom prvom výroku na spoločné konanie konania o námietkach zaujatosti pôvodne ním vedené pod sp. zn. 13 NcC 217/2012 (sp. zn. Rvp 5593/2013) a sp. zn. 13 NcC 223/2012 (sp. zn. Rvp 5592/2013), pričom ďalším výrokom tohto uznesenia krajský súd rozhodol o otázke zaujatosti sudcov okresného súdu v týchto veciach.

Uznesením sp. zn. 15 NcC 218/2012 z 9. októbra 2012, o ktorom sa na ústavnom súde vedie konanie pod sp. zn. Rvp 5584/2013 (vyhodnotené už v bode A., pozn.), spojil krajský súd vo svojom prvom výroku na spoločné konanie konania o námietkach zaujatosti pôvodne ním vedené pod sp. zn. 15 NcC 220/2012 (sp. zn. Rvp 5583/2013), sp. zn. 15 NcC 221/2012 (sp. zn. Rvp 5582/2013) a sp. zn. 15 NcC 222/2012 (sp. zn. Rvp 5581/2013), pričom ďalšími výrokmi tohto uznesenia krajský súd rozhodol o otázke zaujatosti sudcov okresného súdu v týchto veciach.

Napokon uznesením sp. zn. 13 NcC 218/2012 z 15. októbra 2012, o ktorom sa na ústavnom súde vedie konanie pod sp. zn. Rvp 5591/2013 (vyhodnotené už v bode A., pozn.), spojil krajský súd vo svojom prvom výroku na spoločné konanie konania o námietkach zaujatosti pôvodne ním vedené pod sp. zn. 13 NcC 219/2012 (sp. zn. Rvp 5590/2013), sp. zn. 13 NcC 221/2012 (sp. zn. Rvp 5589/2013), sp. zn. 13 NcC 222/2012 (sp. zn. Rvp 5588/2013), sp. zn. 13 NcC 224/2012 (sp. zn.

Rvp 5587/2013) a sp. zn. 13 NcC 225/2012 (sp. zn. Rvp 5570/2013), pričom ďalšími výrokmi tohto uznesenia krajský súd rozhodol o otázke zaujatosti sudcov okresného súdu v týchto veciach.

Vzhľadom na skutočnosť, že v uvedených prípadoch sťažovateľka namieta porušenie svojich práv v príčinnej súvislosti s uzneseniami krajského súdu, ktoré neexistujú, resp. ktoré krajský súd nikdy nevydal, nemožno túto príčinnú súvislosť konštatovať, preto ústavný súd mohol označené sťažnosti sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Aj napriek uvedenému však ústavný súd s prihliadnutím na požiadavku materiálneho chápania ochrany základných práv pristúpil v rámci predbežného prerokovania sťažností k ich preskúmaniu z pohľadu možnej existencie ďalších dôvodov, ktoré by mali za následok ich odmietnutie v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že z dôvodu identickosti predmetu konaní, ako aj účastníkov konaní vedených pred krajským súdom, ktoré sú označené v tomto vyhodnocovanom bode „B.“, s konaniami vyhodnotenými v bode „A.“, a to konkrétne s konaniami vedenými pod sp. zn. 16 NcC 180/2012 (sp. zn. Rvp 5569/2013), sp. zn. 17 NcC 175/2012 (sp. zn. Rvp 5573/2013), sp. zn. 13 NcC 216/2012 (sp. zn. Rvp 5579/2013), sp. zn. 15 NcC 218/2012 (sp. zn. Rvp 5584/2013) a sp. zn. 13 NcC 218/2012 (sp. zn. Rvp 5591/2013), ku ktorým boli tieto

konania z bodu „B.“ podľa uvedených zistení pripojené na spoločné konania, bolo potrebné sťažnosti sťažovateľky vedené pod už v bode „B.“ uvedenými spisovými značkami odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky (vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti) v nich uplatnených nerozhodoval.

Súčasne ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že v prípade opakujúcich sa sťažností založených na tých istých skutkových a právnych okolnostiach, ústavný súd rozhodne bez odôvodnenia, iba s poukazom na svoje v týchto okolnostiach identické rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013